

naturligt udstrækkes til en Mængde Tilfælde, i hvilke Søforklaring er fornøden, og der vilde da, hvis Søforklaring efter Omstændighederne enten skulde henvises til den offentlige Undersøgelse eller til en egen Undersøgelse, opstaa tvivlsomme Grændsetilfælde. Men dernæst kunde den offentlige Undersøgelse ikke fyldestgjøre de privatrettlige Interesser uden med saa væsentlige Forandringer i de for den nuværende kriminelle Forundersøgelse gjældende Regler, der ganske udelukke de privat Interesseseredes Medvirking og Deltagelse, at der maatte stables et helt nyt System af Procesregler, naar ikke de formueretlige Interesser, der efter Omstændighederne kunne være af overveiende Betydning, skulde tilfidesættes. Man er derfor blevet staaende ved den Ordning, som foreligger i Forslagets Ufsnit I. Herefter danner Søforklaringen, eller som den allerede nu ofte benævnes og efter dens fremtidige Karakter rettere benævnes, Søforhøret, Udgangspunktet. Dette er for de ved Ulykkestilfældet berørte formueretlige Interesser saa uundærligt, at det af den Grund sikkert kan paaregnes, at intet Søulykkestilfælde, ved hvilket det er muligt at anstille en Undersøgelse, vil kunne undrage sig samme. Indenfor Rammen af saadanne Søforhører benæges da i Reglen Undersøgelsen sig og har forsaavidt og saalænge ikke Karakteren af nogen kriminel Undersøgelse. Imidlertid er det klart, at allerede denne Undersøgelse efter den selvstændigt instruerende og ledende Stilling, der er givet Retten, vil kunne være af ikke ringe offentlig Interesse med Hensyn til i Almindelighed at tilvejebringe et Materiale, hvoraf der kan hentes Kundskab om Søulykternes Aarsager. I det overveiende Antal af Tilfælde, nemlig i alle dem, i hvilket det allerede efter de Dplysninger, som fremkomme under Søforhøret, er klart, at der ikke foreligger noget strafbart Forhold, saa at Søulykten altsaa kun har civilretlige Virkninger, afflutes nu Rettens Virksomhed, uden at Undersøgelsen kan siges at have overstredet de civilprocessuelle Former. For saavidt som imidlertid enten Søulykstens objektive Bestaaenhed allerede fra første Færd eller de under Søforhøret fremkomne Dplysninger dertil give Anledning ved at stille det idetmindste som en Mulighed, at der foreligger noget Strafbart, udvides Opgaven, og Forslaget stiller da til Rettens Raadighed hele den Magtsfulde, som i kriminelle Sager tilkommer Undersøgesretten, samt gjør det til Rettens Pligt, samtidig med at denne efter Parternes Begjæring foretager, hvad der til de formueretlige Interessers Varetagelse er fornødent, selvstændigt og ganske uafhængigt af de Interesseredes Begjæring eller Raadfænde, at virke for Sagens fuldstændige og nøiagtige Dplysning. Sagens videre Gang, naar Søforhøret er gaaet over til en offentlig Undersøgelse, er isørigt den, at forsaavidt det udenfor de i § 3 omhandlede Tilfælde af alvorligere Natur befindes, at der alene er be-

gaaet saadanne Forseelser, for hvilke der kun er foreskrevet Bøder som højeste Straf, paadømmer Retten strax Sagen, forsaavidt den ikke i Medfør af de for offentlige Politifager gjældende Regler finder Anledning til at slutte den med en Udvarsel (Lov 11te Februar 1863 § 17 og Lov 4de Februar 1871 § 14). Udenfor disse Tilfælde, altsaa i alle Sager af alvorligere Bestaaenhed, indsendes Sagens Akter til den almindelige Anlagemyndighed, der tager Bestemmelse om, hvorvidt Sagen hermed kan afflutes, eller om den bør yderligere undersøges eller paakjendes, hvilket i saa Fald sker ved den samme Ret, som har lebet den foreløbige Undersøgelse, medmindre enten Anlagemyndigheden finder Anledning til, eller den Sigtede begjærer, at den videre Undersøgelse og Paakjendelse skal ske ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, jfr. nedenfor. En Ordning som denne vil efter Ministeriets Opfattelse kunne gjøre Tyldest i begge de Retninger, hvormed der er Spørgsmaal, og afviger dog ikke mere fra den nugjældende Procesordning end netop fornødent for at kunne imødekomme de Krav, som de forskjellige Interesser stille.

Medens Ministeriet isørigt antager, at Bestemmelserne i Ufsnit I. efter den ovenfor givne Udvikling ikke trænge til nogen Forklaring i Entelighederne, — man skal kun i Forbigaaende bemærke, at man har antaget, at de i § 3 2det Stykke Littr. a—b indeholdte Punkter fuldkommen rumme de i Bilagets Udkast § 11 under Nr. 1—6 indeholdte vidtløftigere Angivelser af Undersøggens Hovedpunkter — er der dog endnu et almindeligere Spørgsmaal, som Ministeriet tror at burde opholde sig nærmere ved, nemlig Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Bestemmelserne i denne Lovs Ufsnit I. finde Anvendelse paa fremmede Skibe. Som det vil ses har man, overensstemmende med hvad der maa anses for at flyde af Sagens Natur, givet § 1 en saadan Ufsattelse, at Forpligtelsen til at lade Søforhør optage ved danske Retter kun paahviler Fyrere af danske Skibe. Fyrere af fremmede Skibe maa i saa Henseende falde ind under deres Hjemlands Love; i de fleste Tilfælde indskrænke de sig til her at lade Søforklaring foretage enten for vedkommende Konsul eller for Notarius publicus. Forsaavidt de imidlertid maatte ønske at lade Søforhør optage ved Retten, er der ingen Grund til at negte dette, og Søforhøret bør da optages efter de samme Regler, som gjælde for danske Skibe, forsaavidt ikke en Undtagelse ligefrem flyder af denne Lovs eget Indhold. Hermed stemmer Forskriften i § 1, sidste Stykke. Allerede af denne Forskjel mellem danske og fremmede Skibe fremgaar det, at der, forsaavidt denne Lov indeholder Forskrifter om offentlig Undersøgelse, bliver en væsentlig Forskjel mellem danske og fremmede Skibe; thi for danske Skibes Vedkom-